

Sygn. akt: III U 118/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lutego 2015r. w O.

sprawy z odwołania E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę socjalną

na skutek odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 03.01.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3.01.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił E. K. prawa do renty socjalnej.

E. K. wniosła odwołanie od powyższej decyzji wywodząc, że w dalszym ciągu jest całkowicie niezdolna do pracy. Dodała, że urodziła się z wadą wrodzoną kręgosłupa – zespołem (...) i upośledzeniem umysłowym. Dodała, że stan jej zdrowia na przestrzeni czasu nie uległ poprawie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości podnosząc, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS odwołująca nie została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie E. K. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Z dokumentów z akt rentowych wynika, że w okresie od 01.06.2006r. do 30.09.2013r. E. K. była uprawniona do renty socjalnej. W dniu 25 września 2013r. złożyła w (...) Oddział P. wniosek o ustalenie uprawnień do renty socjalnej na dalszy okres. W celu ustalenia powyższych uprawnień, odwołującą skierowano na badanie lekarskie,

po przeprowadzeniu którego, lekarz orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 24.10.2013r. stwierdził, że E. K. nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Ubezpieczona wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 17.12.2013r. zajęła analogiczne, jak lekarz orzecznik stanowisko. Wobec powyższego ZUS decyzją z dnia 3.01.2014r. odmówił E. K. prawa do renty socjalnej na dalszy okres.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 cytowanego art. 4 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który z mocy art. 15 ustawy o rencie socjalnej stosuje się odpowiednio, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle cytowanych wyżej przepisów kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania E. K., było ustalenie czy jest ona osobą całkowicie niezdolną do pracy i czy niezdolność ta została spowodowana naruszeniem sprawności organizmu powstałym w okresach wskazanych w ustawie.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii i neurologii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej, którzy w złożonej opinii, po przeprowadzeniu badania odwołującej oraz zapoznaniu się z dokumentacją dotyczącą stanu jej zdrowia rozpoznali u niej zespół wad wrodzonych K. – F., przebytą operację guza robaka mózdzku w dzieciństwie, przebyte zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych w dzieciństwie oraz upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim – górna granica. W uzasadnieniu opinii biegli wskazali, że podawane przez odwołującą dolegliwości nie znajdują potwierdzenia w badaniu przedmiotowym oraz w sposób istotny i trwałe nie ograniczają zdolności do wykonywania pracy. Biegły neurolog stwierdził w badaniu ograniczenie ruchomości w odcinku szyjnym, piersiowym i lędźwiowym kręgosłupa, bez podrażnienia, uszkodzenia korzeni nerwowych. Wskazał, że próby mózdzkowe ma obustronnie sprawne, w próbie R. nie chwieje się, siła mięśniowa nie jest znacznie osłabiona. Biegły neurolog wskazał, że układ nerwowy ośrodkowy i obwodowy ma wydolny, stan po przebytej operacji mózdzku w dzieciństwie pozwala na wykonywanie pracy. Biegły psychiatra również orzekł, że aktualny stan psychiczny nie pozwala na przyjęcie całkowitej niezdolności do pracy.

Postanowieniem z dnia 02.07.2014r. Sąd dopuścił też dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii, który w wydanej opinii rozpoznał u odwołującej upośledzenie umysłowe, zespół (...) oraz stan po zabiegu operacyjnym usunięcia guza mózdzku w dzieciństwie i stwierdził, że schorzenia te nie czynią badanej całkowicie niezdolną do pracy. W

uzasadnieniu opinii biegły wskazał, że badaniem przedmiotowym stwierdził upośledzenie ruchomości, zwłaszcza kręgosłupa szyjnego oraz odwiedzenia i zgięcia w stawach barkowych. W pozostałym zakresie ruchomość kończyn górnych oraz sprawność w zakresie chwytu siłowego i precyzyjnego zachowana była w dobrym zakresie. Biegły podkreślił, że nie stwierdził badaniem dodatknych objawów korzeniowych i dodał, że odwołująca jest osobą w miarę sprawną i samodzielną, w związku z czym podał, że stan narządu ruchu nie daje podstaw do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

Do obu powyższych opinii biegłych odwołująca zgłosiła na piśmie zastrzeżenia. Odnośnie opinii biegłych psychiatry i neurologa podała, że opinia jest niekompletna i nie uzasadnia w sposób wyczerpujący przyczyn, dla których biegli sądowi uznali, że stan jej zdrowia nosi cechy upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim w górnych granicach, nie podając przy tym, z których badań wynika, że stan jej zdrowia uległ poprawie w stopniu uzasadniającym wydane rozstrzygnięcie, iż nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Wskazując na powyższe wniosła o zobowiązanie biegłych do wydania opinii uzupełniającej. Odnośnie opinii biegłego ortopedy również wskazała, że konkluzja biegłego nie jest trafna. Wskazała, że osoba taka jak ona - z nieprawidłową budową ciała, zniekształconą szyją i garbem oraz ograniczeniem ruchomości kręgosłupa w stopniu znacznym nie nadaje się do żadnej pracy fizycznej. Wskazując na powyższe odwołująca wniosła o zobowiązanie biegłych do uzupełnienia opinii poprzez wskazanie jaką pracę może wykonywać przy uwzględnieniu jej schorzeń oraz wyjaśnienia co w jej stanie uległo zmianie, skoro dotychczas była uznawana za całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd uwzględnił powyższy wniosek i postanowieniem z dnia 31.10.2014r. zobowiązał biegłych do ustosunkowania się do zastrzeżeń odwołującej.

Biegli w opinii uzupełniającej w pełni podtrzymali swoją dotychczasową opinię stwierdzając, że odwołująca nie spełnia kryteriów do uznania całkowitej niezdolności do pracy. Podali, że schorzenia, na które cierpi powodują ograniczenia ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa, nie stwierdza się objawów uszkodzenia układu obwodowego nerwowego. Przebyta operacja guza mózdzku w dzieciństwie nie spowodowała wystąpienia objawów mózdkowych. Biegli wskazali, że odwołująca nie może wykonywać prac wymagających ruchomości kręgosłupa szyjnego, ciężkich prac fizycznych, ale może wykonywać lżejsze prace fizyczne. Biegły psychiatra stwierdził u badanej upośledzenie umysłowe lekkie. Nie stwierdził niezdolności do pracy.

Organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do wskazanej wyżej opinii. Pełnomocnik odwołującej, wniósł zastrzeżenia do opinii podnosząc, że biegły z zakresu ortopedii nie wyjaśnił, na jakiej podstawie uznał, że niepełnosprawna fizycznie ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Biegli nie wskazali również jaką pracę może wykonywać ubezpieczona biorąc pod uwagę wykształcenie, jak i stan zdrowia. Wskazując na powyższe pełnomocnik wniosła o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii biegłych.

Sąd powyższy wniosek pełnomocnika odwołującej oddalił w oparciu o art. 217 § 3 k.p.c. uznając, że sporne okoliczności zostały już wyjaśnione. Argumenty podniesione przez pełnomocnika odwołującej nie uzasadniają zdaniem Sądu stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z kolejnej opinii biegłych. Odmierna ocena stanu zdrowia odwołującej i jej pełnomocnika w kontekście jej zdolności do pracy, nie zawierająca konkretnych i przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowych opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie może zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnych opinii biegłych. Wskazać też należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, potrzeby powołania kolejnej opinii biegłych, nie widział. W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku pełnomocnika odwołującej, należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Podkreślić należy, że wydane one zostały przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującej jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, dokumentacji szkolnej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującej. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opiniach, są przekonujące, spójne i logiczne. Biegli, występujący w sprawie, wydali poparte rzeczową i logiczną argumentacją

opinie, z których wynika, że stan zdrowia odwołującej nie czyni jej aktualnie całkowicie niezdolną do pracy. W takim stanie rzeczy twierdzenia odwołującej w przedmiocie jej niezdolności do pracy, Sąd uznał jedynie jako wyraz ich subiektywnego przekonania o braku zdolności E. K. do podjęcia pracy, nie znajdującego odzwierciedlenia w obiektywnych i miarodajnych zdaniem Sądu opiniach biegłych w tym zakresie. Na marginesie wskazać należy, że E. K. pomimo przekonania, że jest całkowicie niezdolna do pracy, przez szereg lat była osobą aktywną zawodową i pracowała.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznając, iż E. K. nie spełnia koniecznej do uzyskania prawa do renty socjalnej przesłanki, o której mowa w cytowanym wyżej art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej tj. nie jest całkowicie niezdolna do pracy, w oparciu o art. art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 3 stycznia 2014r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.